అత్తగారూ- స్వర్గంలో సీరియస్సూ...

పరిచారికలూ, అంగరక్షకులూ హడావిడిగా పరుగులు పెడుతున్నారు. అగరు ధూపాలు వేస్తున్న ఒక పరిచారిక కించిత్తు విసుక్కుంది.

"ఏమిటీ హడావిడి. నిలుచున్న చోట నిల్చోనీకుండా హడావిడి పెట్టి చంపేస్తున్నారు. చేసిన పనే మళ్ళీ చేయిస్తున్నారు. ఇంతకీ ఎవరొస్తున్నారుట? చక్రవర్తులా? మహారాజులా? పురుషులా? పురుషోత్తములా?" అంది.

"ఏమో మరి, మనందరినీ పరుగులు పెట్టించడం కాదు. ఆయనే పాపం చాలా టెన్షను పడిపోతున్నారు. మనకి చెమటలు పట్టవు కాబట్టి సరిపోయింది గాని లేకపోతే ఈ పాటికి నాలుగు బక్కెట్లు చెమటలు కక్కుకునేవారు" అంది రెండో పరిచారిక.

"ఎవరు? ఎవరు పడిపోతున్నారు టెన్షనూ?" అడిగింది పరిచారిక నెంబర్ వన్.

ఇంకెవరు! సాక్షాత్తూ దేవేంద్రుల వారు!"

"ఏవిటీ ఆయనే కంగారు పడుతున్నారూ అంటే ఇదేదో కొత్త విషయమే! ఆయన మామూలుగానే గాభరా పడిపోయి అందర్నీ గాభరా పెట్టేస్తారు. తీరా చూస్తే ఏమీ వుండదు" అంది పరిచారిక నెంబర్ వన్.

"కాదులే ఈసారి ఆయన కొత్తరకంగా కంగారు పడుతున్నారు" – సమాధానం చెప్పింది నెంబర్ టూ పరిచారిక.

"సర్లే మరికాసేపు ఆగితే ఏవిటో విషయం తెలుస్తుంది కదా! ఈలోగా మనం టెన్షను పడడం ఎందుకు? మన పని మనం చేసుకుందాం!" అంది మొదటమ్మాయ్.

అంతలోనే ఒక పెద్దాయన వచ్చి, "ఏవిటా కబుర్లు! ఇంకా బోలెడంత పనుంది. కబుర్లాపి పని చెయ్యండి" అని కసిరాడు.

"చేస్తున్నాం లేవయ్యా. ఆ పని మీదనే వున్నాం. నువ్వేం అజమాయిషీ చెయ్యక్కర్లేదు" అన్నారు పరిచారికలు మళ్ళీ పన్లో మునిగిపోతూ.

ఆ తర్వాత నాలుగు రోజులు స్వర్గంలో అంతా హడావిడీ – సందడి. అన్నీ సవ్యంగా వున్నాయో లేదో అని ఒకటికి పదిసార్లు చూసుకుని తృప్తిపడ్డారు.

అంతా ఎదురు చూస్తూన్న శుభముహూర్తం రానేవచ్చింది. వందిమాగధులతో, సకల మర్యాదలతో, ఛత్రచామరాది లాంఛనాలతో దేవేరీ సహితంగా స్వర్గ ద్వారం వద్దకు వేంచేశారు దేవేంద్రులవారు.

మెల్లిగా వచ్చి ఆగింది విమానం. కుడికాలు ముందుపెట్టి దిగింది భానుమతి గారు.

మంగళవాయిద్యాలు మారుమోగాయి. పుష్పవర్షం కురిసింది. బహుపరాకులు పలికారు.

"స్వాగతం అమ్మా, సుస్వాగతం!" అంటూ స్వాగతం పలికారు ఇంద్రులవారు.

సుతారంగా కళ్ళజోడు సవరించుకుంటూ – "ఎవరు నాయనా మీరు? మిమ్మల్ని నేనింతకు ముందు చూడలేదే!" అందావిడ సంభ్రమాశ్చర్యాలతో.

"నేను స్వర్గలోకాధిపతిని, దేవేంద్రుడిని" – సమాధానం చెప్పాడాయన.

మరింత ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయిందావిడ.

"అంటే దేవేంద్రులు మీరేనా, నమ్మలేకుండా వున్నాను" అంది నోటితో నవ్వుతూనే నొసలుతో వెక్కిరింతగా.

"ఇందులో సందేహం ఏముందమ్మా? నేనే దేవేంద్రుడిని. మీకు నమ్మకం ఎందుకు కలగడం లేదు?" అడిగాడు ఇంద్రులవారు.

"అదికాదు, మీరు చూడబోతే దివ్యతేజస్సుతో వెలిగిపోతున్నారు. ఆ దర్పం, ఆ ఠీవి – మా సినిమాల్లో దేవేంద్రుడంటే ఎప్పుడూ నిద్రమొహంతో నీరసంగా వుంటాడు" అనేసింది భానుమతిగారు.

ఇంద్రుడి మొహం మాడిపోయింది. అది చూసి ఆవిడ పాపం నొచ్చుకుంది.

"ఏమనుకోకండి. ఉన్నమాట రపీ మని మాటాడ్డం నాకు అలవాటు. అంతా అహంకారం అంటారు. కాదు ఆత్మాభిమానం అంటాను నేను" అన్నారు ఆవిడ.

"అవునమ్మా, అందరూ ఆ మాటే చెప్పారు. ఇకపోతే మీరు చెప్పింది అక్షరాలా నిజం. అక్కడ సినిమాల్లో ఇంద్రుడిని ఒకటి రెండుసార్లు చూడటం తటస్థించింది. జీవితం మీద విరక్తి కలిగింది. ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనిపించింది. కానీ మాకది సాధ్యం కాదు కదా!" అన్నారు ఇంద్రులవారు.

"బాధపడకండి. ఏం చేస్తాం? ఇంద్రుడి విషయంలో మాత్రమే కాదులెండి. మా సినిమా వాళ్ళు పంచ పాండవుల్లో నకుల సహదేవులనూ, దశరథ పుత్రుల్లో భరత, శత్రుఘ్నులనూ లెక్క చెయ్యరు. ఏబ్రాసి వాళ్ళను ఎంచి మరీ తీసుకొస్తారు. వాళ్ళేమో ఆవలించుకుంటూ, బుర్రలు గోక్కుంటూ వుంటారు. ఒక్కో సందర్భంలో మహారాజు మసిదీపంలా వుండి వింజామర వీచే సేవకుడు వెలిగిపోతూ వుంటాడు" అని సర్ది చెప్పింది భానుమతిగారు.

ఇంద్రుడి మొహం మళ్ళీ కళకళ లాడింది.

"ఇక్కడేనా కబుర్లన్నీ లోపలికి తీసుకువెళ్ళండి" అంటూ కర్తవ్యం గుర్తు చేశారు దేవేంద్రుని ఆంతరంగికులు.

"దయచెయ్యండి" అంటూ లోపలికి తీసుకువెళ్ళారు, ఉచితాసనం మీద కూర్చో బెట్టారు.

"ఏం పుచ్చుకుంటారు? కాఫీ, టీ, కూల్ డ్రింక్?" అడిగారు.

మళ్ళీ ఆశ్చర్యపోయారు భానుమతిగారు.

"స్వర్గంలో కూడా ఇవన్నీ వున్నాయా? మరి మా చక్కన్నగారు...?"

"ఎప్పటి చక్కన్నగారి మాటమ్మా. ఆ తర్వాత మాలోనూ చాలా మార్పు వచ్చింది. పెద్ద పెద్ద వాళ్ళందరూ వస్తుంటారు. వారి సౌకర్యార్థం వారికి కావలసిన విధంగా అన్ని ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాం" అన్నారు ఇంద్రులవారు.

"అలాగా, చాలా సంతోషం" మెచ్చుకున్నారు భానుమతిగారు.

"ఇప్పుడు మీకు ఫిల్టర్ కాఫీ పంపించమంటారా? ఇన్‌స్టెంట్ కాఫీనా? ఎక్స్‌ప్రెసో కాఫీనా?" అడిగారు పరిచారికలు.

"ఇప్పుడేం వద్దు, ఇప్పుడేగా వచ్చాను. కాస్త విశ్రాంతి తీసుకుని..."

ఆవిడ చెప్తుంటే ఇంద్రులవారు కాస్త తటపటాయించారు.

"అక్కడ అందరూ మీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు. ఇంతకాలం ఏదో విధంగా ఆపగలిగాం. ఇక మావల్ల కావడం లేదు. మీరు వెంటనే వచ్చి పరిస్థితి చక్కదిద్దాలి" అన్నారు.

"ఏమిటా పరిస్థితి? నేనొచ్చి ఏం చెయ్యాలి?" అడిగిందావిడ.

"రండి తమరే చూద్దురుగాని" అంటూ తీసుకువెళ్ళారు.

అక్కడ పెద్ద సభ. తండోపతండాలుగా జనం. ఒక మూల వేదిక. దానిమీద తల పట్టుకుని నిలబడి వుంది రంభ.

జనం ఈలలు వేసి గొడవ చేశారు. వాద్యబృందంవారు వాయించడం మొదలు పెట్టారు. స్వర్గలోక గాయనీమణి కంఠం సవరించుకుని 'పిలచిన బిగువటరా?' అని పాట మొదలు పెట్టింది. వెంటనే రంభ లేని ఉత్సాహం తెచ్చుకుని ఆడడం మొదలు పెట్టింది.

జనం, "ఆపు... ఆపు..." అంటూ గొడవ పెట్టారు.

రంభ ఆట్టం మానేసి దీనంగా నిలబడింది.

"చూశారా అమ్మా, ఇదీ పరిస్థితి. వీరంతా భూలోకవాసులు. వీరికి వినోదం కలిగించడం మా బాధ్యత. వీరందరికీ మీరు చేసిన నాట్యం చూడాలని కుతూహలం. మా నర్తకీమణులందరూ ప్రయత్నించి విఫలులయ్యారు. రంభ మాత్రం ఆ నాటినించీ ఈనాటి దాకా ఓపిగ్గా ప్రయత్నిస్తోంది. అయినా ఆవిడ వశం కావడం లేదు. ఈ జనం కోరిక తీర్చకపోతే మాకు చెడ్డ పేరొస్తుంది. నా పదవికే మోసం. మీరొస్తున్నారని తెలుసుకుని నాకూ, మా రంభకీ కూడా ప్రాణం లేచివచ్చింది. దయవుంచి మీరు మా రంభకు ఆ మెళకువలు నేర్పి ఈ ఆపదనించి గట్టెక్కించాలి" అంటూ ప్రాధేయపడ్డారు ఇంద్రులవారు.

భానుమతికి నవ్వొచ్చింది.

"అంటే మీకు కోపం వస్తుందేమోగాని పాపం వాళ్ళ తప్పేముంది? అంత మంచి నర్తకీమణులున్నా ఎంతసేపూ తపస్సులు చెడగొట్టే నాట్య ప్రదర్శనలు ఇప్పించడం తప్ప జనరంజకంగా ఏనాడైనా డాన్సు చేయిస్తేగా! పాపం వాళ్ళేం చేస్తారు?" అనేసింది.

మళ్ళీ మొహమాటపడ్డారు ఇంద్రులవారు.

"నిజమే, ఏదో మరి? మా పద్ధతులు అవీ. ఇంతకీ మీరు మమ్మల్ని కరుణించాలి?" – మళ్ళీ బతిమాలారు.

ఈసారి ఆవిడ మొహమాటపడింది.

"అప్పుడంటే చిన్నతనం. ఇప్పుడు ఇంత వయసు వచ్చాక నేనేం నేర్పుతాను? పాపం ఆ రంభేం నేర్చుకుంటుంది?" అనేసింది.

"ఆ భయం మీకొద్దు, ఇది స్వర్గలోకం. తలచిన మరుక్షణం తలచిన రూపు ధరించగల అవకాశం వుంది. మీరు సరేననండి చాలు" – హామీ ఇచ్చారు ఇంద్రులు.

'సరే'నంది భానుమతిగారు. మరుక్షణం అప్పటి భానుమతి ఎదుట ప్రత్యక్షం అయింది.

దేవేంద్రుడు దిగ్భ్రమ చెందారు.

"అమ్మో ఏమి సౌందర్యం! ఏమి ఠీవి! సామాన్యులకు అందరాని ఈ తేజస్సు అంతా మీలోని విద్వత్ సంపద వల్ల కలిగిందేనా తల్లీ" అన్నారు వినయంగా.

"అదేమీ కాదు, మీ అభిమానం" అనేసింది భానుమతిగారు.

భానుమతిగారిని తీసుకుని వేదిక మీదికి వెళ్ళారు. ఇక జనం ఆనందోత్సాహాలకు అంతు లేదు. ఒక్కపెట్టున హర్షధ్వానాలు చేశారు. ఆ సందడి సద్దుమణగడానికి చాలా సమయం పట్టింది.

రంభ ప్రాణం లేచి వచ్చింది. భానుమతిగారి దగ్గర మెళకువలు నేర్చుకోవాలని ఆశగా ముందుకు వచ్చింది. భానుమతిగారు నేర్పేందుకు సిద్ధమయింది.

అంతలోనే మళ్ళీ జనం గొడవ మొదలు పెట్టారు. భానుమతిగారు వచ్చాక మళ్ళీ మధ్యలో రంభ ఎందుకని వారి వాదన. భానుమతిగారే స్వయంగా డాన్సు చెయ్యాలని వారి కోరిక.

భానుమతిగారు అసహనంగా చూశారు జనం వంక. ఒక్కొక్కరినీ గుర్తిస్తూ, అందరి వంకా చూస్తుంటే అందరూ తమ వాళ్ళే! చల్లని చిరునవ్వుతో దేవులపల్లివారు, అభిమానంగా చూస్తూ నాగయ్యగారూ, ఘంటసాలగారూ, బి.యన్.రెడ్డిగారూ, ఎస్. రాజేశ్వరరావుగారూ, ఎన్టీఆర్‌గారూ, చక్కన్నగారూ, ఎడం చెయ్యి తిప్పుతూ సూర్యకాంతమ్మ, ఓరకంట చూస్తూ సావిత్రి, అందరికంటే పక్కగా రామక్రిష్ణగారు.

భానుమతిగారి కళ్ళు చెమర్చాయి. ఆవిడ అణువణువూ పులకరించింది. ఆ పులకరింత మనోమర నర్తనమైంది.

ఆ నయగారము, ఆ ఒయ్యారము తిలకించిన వారంతా మంత్రముగ్ధులయ్యారు. హర్షద్వానాలు జగత్తంతా వ్యాపించాయి.

అందరూ ఆప్యాయంగా పలకరించారు. అందరితో మాట్లాడుతూ ముందుకి వెళ్తున్న భానుమతిగారు ఆశ్చర్యంతో ఆగిపోయారు.

ఎదురుగా గోల్కొండ వ్యాపారుల గోచీ సర్దుకుంటూ అత్తగారు.

"మీరిక్కడున్నారేవిటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది భానుమతిగారు.

"ఏవీ! అంత ఆశ్చర్యం. భానుమతి వున్నచోట అత్తగారుండదా– నీ చాదస్తం కాకపోతేనూ!" అన్నారు అత్తగారు.

"నిజమే మరి! భానుమతిదీ అత్తగారిదీ అవినాభావ సంబంధం" – అనేసింది భానుమతిగారు.

"ఎలా వున్నావే? మీ వాండ్లూ మా వాండ్లూ అంతా బావున్నారా?" కుశలం అడిగారు అత్తగారు.

"ఆ! పోయిన వాళ్ళు పోగా వున్నవాళ్ళంతా బాగానే వున్నారు. ఇంతకీ మీరెలా వున్నారు? స్వర్గలోకం బావుందా మీకు?" అడిగింది భానుమతిగారు.

"ఆ ఏం స్వర్గం? భూలోకం ఎంతో స్వర్గలోకమూ అంతే" అన్నారు తేలిగ్గా అత్తగారు.

భానుమతిగారు స్వర్గానికి పాతకాపు అయ్యారు.

'హమ్మయ్య ఇక నిశ్చింతగా వుందాం' అనుకుంటూ వుండగానే అత్తగారొచ్చేరు–

"నీతో ఓ మాట చెప్పాలి!" అనుకుంటూ.

"ఏమిటో చెప్పండి. ఆలస్యం ఎందుకూ?" అంది భానుమతిగారు.

"ఇప్పుడూ... అది కాదే! మరీ! అసలు విషయం ఏమిటంటే..." అంటూ నీళ్ళు నమలడం ప్రారంభించారు అత్తగారు.

"ఇదేం వింత? చెప్పదల్చుకున్నదేదో కుండబద్ధలు కొట్టి చెప్పే మీరు ఇలా మెత్తగా వున్నారేమిటి? స్వర్గానికి వచ్చాక మీ దాక్షీకం తగ్గిపోయిందా ఏం?" అని అడిగింది భానుమతిగారు.

అత్తగారికి కోపం వచ్చింది.

"అదేం కాదులే. ఉన్నమాట చెప్పడానికి మొహమాటం ఎందుకూ? నీ మీద నాకు చాలా కోపంగా వుంది" అని చెప్పేశారు.

"ఎందుకుటా? నేనేం చేశాను?" అడిగింది కోడలు.

"నా మీద కథలు రాసి నన్ను ఆట పట్టించావు. భానుమతి అత్తగారంటే అందరికీ నవ్వులాటే!" అలిగింది అత్తగారు.

"భలేవారే! మీరంటే అందరికీ వల్లమాలిన అభిమానం. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే అందరు కోడళ్ళూ మీలాటి అత్తగారు కావాలనుకుంటారు ఈనాటికీనూ!" అంటూ వున్నమాట చెప్పింది భానుమతిగారు.

"అవుననుకో, కానీ బొత్తిగా నాకే పనీ రానట్టూ రాశావు. అయిందేదో అయిపోయింది. ఇప్పుడింత కాలానికి ఇద్దరం ఒక చోటికి చేరిపోయాం. నీకూ

తీరికే, నాకూ తీరికే కాబట్టి ఏదైనా మంచి పన్లు చేసి నేనూ మంచి పేరు తెచ్చుకుంటాను" అంది అత్తగారు మనసులోని మాట చెప్తూ.

"ఆలోచన బాగానే వుంది. కానీ ఇప్పుడర్జంటుగా మీరు ఏం మంచి పని చేస్తారు?" అడిగింది కోడలుగారు.

"నేనో ఆలోచన చేసే వుంచాను" అంది అత్తగారు.

"చెప్పండి, ఇంకెందుకాలస్యం" – ప్రోత్సహించింది కోడలు.

"ఏమీ లేదే, అక్కడ మన భూలోకంలో అవేవిటో ఇంటింటా వచ్చాయట. టీబీనో, క్షయో దాని పేరు – బొమ్మలు కనిపిస్తాయిట."

"టీ.బీ కాదు... క్షయా కాదు – టి.వి. అంటే టెలివిజన్" – పడీ పడీ నవ్వుతూ చెప్పారు భానుమతిగారు.

"ఆ ఏదో ఒహటి! ఆ బొమ్మల పెట్టెలో రోజూ కాస్త కాస్త కథ తీసి చూపిస్తారుట" అంది అత్తగారు.

"అవును! వాటిని డెయిలీ సీరియల్స్ అంటారు."

"అదేనుట. ఆ సీరియస్సే మనం ఒహటి తీద్దామా?" – అత్తగారి ఆలోచన.

గతుక్కుమంది భానుమతిగారు.

'మీ కథలన్నీ నేను టి.వీ. సీరియల్స్ తీసేశాను' అని చెప్పాలని నోటి దాకా వచ్చింది. కానీ కథలు రాసినందుకే చిర్రుబుర్రుమంటోందీవిడ – సీరియల్ కూడా తీసేశానని తెలిస్తే మరింత గొడవ చేస్తుందీవిడ' అని వూరుకుంది.

అందుకే, "అమ్మో, సీరియల్ తియ్యడం అంటే మాటలా? చాలా ఓర్పూ ఓపికా కావాలి!" – భయపెట్టాలని చూసింది.

"నాకు ఓర్పు తక్కువా? నీకు ఓపిక తక్కువా? ఓ సీరియస్సూ తీసేద్దాం. ఇక్కడ మా వాళ్ళందర్నీ అడిగే వుంచాను. భారీ ఎత్తున తియ్యాలంటే కష్టంగానీ పొదుపుగా తీసుకోవడం తేలికేనట" చెప్పేరు అత్తగారు.

"ఇంకేం చెప్పారు వాళ్ళు?" అడిగింది కోడలుగారు.

"ఏ వుందీ, పెద్దగా సరంజామా ఏం అక్కర్లేదుట? ఆ నిచ్చెనలూ, లైట్లూ ఏమీ లేకుండా ఒక్క కెమెరాతో సీరియస్సు తీయచ్చుట. ఆ కెమెరా కూడా సినిమాది అక్కర్లేదుట. ఈ మధ్య అన్ని పెళ్ళిళ్ళల్లోనూ, పేరంటాల్లోను తీస్తారుట – వీడియో కెమెరానో బోడియో కెమరానో – అది చాలునట!" – సూక్ష్మంలో మోక్షంగా చెప్పేశారు అత్తగారు.

నవ్వాపుకోలేక సతమతం అయిపోయింది భానుమతిగారు.

"బోడియో కాదు వీడియో కెమెరా! సరే వీడియో కెమేరాతోనే తీద్దాం. మరి పాత్రలు పోషించేందుకు ఏక్టర్లు కావాలిగా!" అడిగారు.

"ఆ! ఎందుకే పాత్రలూ, గ్లాసులూనూ? నువ్వూ నేనూ వున్నాం చాలదా!" అనేశారు అత్తగారు.

"అంటే! ఇప్పుడు మనిద్దరం ఒక వీడియో కెమెరాతో సీరియల్ తీద్దాం అంటారు అంతేనా!" అడిగింది భానుమతిగారు.

"అక్షరాల అంతే! అంతగా అవసరం అనుకుంటే అప్పుడింకో నలుగుర్ని కేకేస్తే వాళ్ళే వస్తారు!" – సలహా చెప్పారు అత్తగారు.

"సరే పాత్రలొద్దు! కథైనా కావాలి కదా!" భానుమతిగారి ప్రశ్న.

"ఎందుకే కథా కాకరకాయా... వున్న కథలే చాలు. నువ్వు నా మీద రాసినవన్నీ వున్నాయిగా!" గుర్తు చేశారు అత్తగారు.

చచ్చింది గొర్రె. ఇందాక తప్పించుకున్నానుగానీ ఇప్పుడేం చెయ్యాలని కంగారు పడింది భానుమతిగారు.

"అదేవిటీ ఆ కథలన్నీ రాసి మిమ్మల్ని నవ్వులపాలు చేశానని ఇప్పుడేగా అన్నారు. అంతలోనే మర్చిపోయారా! మళ్ళీ ఇంతలోనే ఆ కథలే సీరియల్ తీస్తానంటారేమిటి?"– తప్పించుకోవాలని ఆఖరు ప్రయత్నం చేసింది భానుమతిగారు.

'కాదు ఆ కథలే కావా'లని పట్టుపట్టింది అత్తగారు.

'ఇక లాభంలేదు. అన్యథా శరణం నాస్తి' అనుకుంటూ, "అది కాదత్తా ఆ కథలన్నీ నేను సీరియల్స్ తీసేశాను" అంటూ చెప్పేశారు.

అత్తగారు పకపకా నవ్వేశారు.

"ఓసినీ ఇంత వాన కురవా! తీసేశావూ! పోన్లే ఆ కథలన్నీ మార్చేసి సీరియస్సు తీసేద్దాం" అన్నారు. "ఆ కథలు మీకు నచ్చలేదన్నారుగా" అంది భానుమతిగారు.

"అయ్యో నెత్తిరాతా నాకా మాత్రం తెలియదుటే! ఆ కథలన్నీ మార్చేద్దాం." అన్నారు అత్తగారు నవ్వుతూ.

"మార్చినంత మాత్రాన మంచి కథలైపోతాయా?" అడిగింది కోడలు.

"ఆహా నిక్షేపంలా అవుతాయి. ఉదాహరణకి ఈ కథలో నేను పెట్టిన ఆవకాయ అందరూ లొట్టలేసుకుంటూ తింటారన్న మాట! అట్లానే నేనూ నువ్వూ తవ్వితే ఒకటి

కాదు నాలుగు లంకె బిందెలు దొరికి వాటితో నువ్వు ఇంకా బోలెడన్ని సినిమాలు తీస్తావన్నమాట!" – ఆవేశంగా చెప్పుకుపోయారు అత్తగారు.

నోరావలించి వింటూ వుండిపోయారు భానుమతిగారు.

కథలన్నీ ఏ విధంగా మార్చాలో చెప్పి ముగించారు అత్తగారు.

"అదన్నమాట సంగతి. మరింకా పాత్రలం వున్నాం. కథ వుంది. మళ్ళీ నీ మొగుడొచ్చి అడ్డం చెప్పేలోగా, గబగబా తీసేద్దాం సీరియస్సు" అన్నారు కంగారు పెట్టేస్తూ.

"ఆగండి, బాగానే వుంది మీ కంగారు. తలచిననాడే తాతకి కళ్యాణం అంటే ఎట్లా? కాస్త మంచి రోజైనా చూసుకోవాలా! మనిద్దరం కాక మరో నలుగురైనా నటీనటులు కావాలా! వీడియో వాడు కావాలా!"– ఆవిడ ఉత్సాహానికి ఆనకట్ట వెయ్యాలని వ్యర్థ ప్రయత్నం చేసింది భానుమతిగారు.

"అది కాదే! నేను స్వయంగా పని మొదలెడదామంటే మళ్ళీ మంచి రోజూ – సింగినాదం ఎందుకూ! నేను మొదలు పెడితే ఏ పనైనా ఎంత బాగా జరుగుతుందో నీకు తెలీదూ!" అంటూ గర్వంగా నవ్వింది అత్తగారు.

'తెలుసు కాబట్టే నా బాధ' – లోలోపలే అనుకుంది భానుమతిగారు.

"ఇవ్వాళ మంచిరోజే. ముందు నువ్వు పని ప్రారంభించు. 'అత్తగారూ పనివాళ్ళూ' కథ ముందుగా సీరియస్సు తీసేద్దాం. నువ్వూ, నేనూ వుండనే వున్నాం. ఇంద్రుడిని కేకేస్తే తిరువెంగళం పాత్ర వేస్తాడు. ఆ రంభని పిలిపించి పనిమనిషి ఎల్లమ్మ పాత్ర వేయిస్తే సరిపోయే"– సునాయాసంగా చెప్పేసింది అత్తగారు.

"ఏవిటీ రంభ ఎల్లమ్మ వేషం వేస్తుందా? ఇంద్రుల వారికి తిరువెంగళం వేషమా? వాళ్ళు వేస్తారా?" – అపనమ్మకంగా అడిగింది భానుమతిగారు.

"ఏం ఎందుకు వెయ్యరూ! వాళ్ళడిగితే నువ్వు డాన్సు వెయ్యలా? నువ్వడిగితే నిక్షేపంలా వేస్తారు"– ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది అత్తగారు.

"సరే! రంభ ఎల్లమ్మ, ఇంద్రుడు తిరువెంగళం, మరి గుండు మణి పాత్రకెవరిని నిర్ణయించారు – చంద్రుడినా?" అడిగింది భానుమతిగారు.

"ఛ ఛా ఆ మసాలా వెధవ మణి గాడెందుకూ పీడాకారం? వాడి పాత్రే వద్దు. నువ్వూ, నేనూ, రంభా, ఇంద్రుడూ చాలు ప్రస్తుతానికి. మన నలుగురితో ఓ సీరియస్సు తీసి చూసి అంతగా కావలిస్తే అప్పుడింకో పాత్ర కలుపుకుందాం" అన్నారు అత్తగారు 'ఊరగాయలో ఉప్పు కలుపుకుందాం' అన్నంత తేలిగ్గా.

భానుమతిగారికి బుర్ర తిరిగిపోతోంది. నోట మాట రావడం లేదు.

"సరే అంతా రెడీ అయిపోయింది. నువ్వెళ్ళి ఇంద్రుడినీ రంభనీ కేకేసుకురా! నే వెళ్ళి ఆ వీడియోనో, బోడియోనో అది తీసే అబ్బాయిని తీసుకొస్తాను. అన్నట్లు నీతో చెప్పలేదు కదూ – నాకొక అబ్బాయి తెలుసు. పాపం బ్రతికుండగా ఆ వీడియోనో, బోడియోనో తీసుకునేవాడట. యమాహానో, కుబేరహానో మోటరు సైకిలు మీద పోతూ ఎక్సిడెంటై ఇక్కడి కొచ్చేశాడు. నువ్వంటే చాలా అభిమానం. 'మీరు ఊ అనండి నేనొచ్చేస్తాను' అని ఏనాడో చెప్పి వుంచాడు. చూశావా, అన్ని ఏర్పాట్లు ఎలా చేసేశానో" అంటూ వెళ్ళిపోయారు అత్తగారు.

తల పట్టుకుని కూర్చున్నారు భానుమతిగారు. ఆవిడ కళ్ళ ముందు నక్షత్రాలు కనిపిస్తున్నాయి.

వెళ్ళినట్లూ వెళ్ళి వెనక్కి వచ్చింది అత్తగారు.

"చూశావా అసలు విషయం మర్చిపోయాం. మనకో పొలిటీషియను కావద్దూ!" అన్నారు.

"అసలే బుర్రలు పోయి ఏడుస్తుంటే పొలిటీషియను ఎందుకూ! ఇంకా బుర్ర తింటానికా?"– కాస్త విసుక్కున్నారు భానుమతిగారు.

"అయ్యో రామా! సీరియస్సు తీస్తుంటే మనం అంతా మేకప్పులు చేసుకోవద్దుటే. మరి మేకప్పుకి పొలిటీషియను కావద్దు."

"మేకప్పుకి పొలిటీషియన్ ఎందుకత్తా?" – అయోమయంగా అడిగారు భానుమతిగారు.

"అదేం విడ్డూరమే. ఇంతకాలం అక్కడున్నావు నీకు మేకప్పు చేసే పొలిటీషియన్ గురించి తెలియదూ, సినిమాలకైతే మేకప్పు మేసులు కావాలిట. ఇలా చిన్న చితకా వాటికి ఆడమేకప్పు పిల్లలు వుంటారుట. పెళ్ళిళ్ళకీ పేరంటాలకీ వాళ్ళే వచ్చి ఆడవాళ్ళ మొహాలకి సున్నాలూ, రంగులూ వేసి తలలు దువ్వి తయారు చేస్తారుట. వాళ్ళని పొలిటీషియన్లు అంటారట" – వీలైనంత వివరంగా చెప్పింది అత్తగారు.

పడీ పడీ నవ్వింది భానుమతిగారు.

"అయ్యో, రామా! వాళ్ళు పొలిటీషియన్లు కాదు, బ్యూటిషియన్లు" అంది.

"ఆ ఏదో ఎత్తుభారం, నాకో పిల్ల తెలుసు. ఆ పిల్లనీ పిల్చుకొస్తా, పని పెందలాడే మొదలు పెట్టేస్తే పెందలాడే అయిపోతుంది" అంటూ వెళ్ళిపోయారు అత్తగారు.

నవ్వాలో ఏడవాలో తెలియనిస్థితిలో వుండిపోయారు భానుమతిగారు.

(భానుమతిగారికి నివాళి అర్పిస్తూ రాసిన కథ)

రచన మాసపత్రిక, ఫిబ్రవరి 2006